

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Crvce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Cantvs Trigesimvsoctavvs.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

cum ait: Et granatorum mustum degustabimus. Dum enim Sponsus illud gustat, anima gustandum præbet, & dum anima illud libat, sponso vicissim gustandum exhibet, & sic gustus est vtrique communis.

CANTVS TRIGESIMVS- OCTAVVS.

CANCION XXXVIII.

*Alli me mostrarias
A quello, que mi alma pretendia
T luego me darias
Alli tu vida mia
A quello que me diste el otro dia.*

SENSVS

*Illic mihi monstrares
Id quod anima mea ambiebat,
Et statim mihi donares
Ibidem tu, ô mea vita,
Id quod dederas altera die.*

DECLARATIO.

SCopus animæ cupientis ingredi præfatas cauernas erat perfectè pertingere ad illud quod semper ambuerat (saltem in quantum huius vitæ status id patitur) integrum, videlicet perfectumque amorem, qui in tali communicatione confertur. Intendebat insuper perfectè consequi, quoad spirituale, rectitudinem ac munditiem status iustitiæ originalis. Itaque duo asserit in hoc cantu: Primum est quod ibi, nimirum in transformatione illa notitiarum ostenderet id, quod anima in cunctis actibus & intentionibus suis ambiebat: quod est, eam edocere perfectè diligere Sponsum suum, sicut illi seipsum amat, vnà cum cæteris quæ in sequenti cantu dilucidat. Secundum est, quod ibi etiam confertret munditiem ac puritatem, quam ei contulerat, in Protoparentibus in statu iustitiæ originalis, vel quam ei donat in die quo baptizatur, sic eam profus emundando à cunctis imperfectionibus ac tenebris, quemadmodum tunc mundata fuit.

*Illic mihi monstrares
Id quod anima mea ambiebat.*

Ambitio ista, est æqualitas siue vnio amoris. Amans enim nequit esse contentus, nisi percipiat se tantum amare, quantum amatur. Iam verò cum anima videat veritatem atque immensitatem amoris, quo diligitur à Deo, vellet etiam ipsa (si posset) nõ minus alto, ac perfecto modo eum diligere, atq; in hunc finem optat a-

qualem transformationem. Non enim potest anima peruenire ad hanc æqualitatem, & integritatem amoris, nisi per omnimodam transformationem voluntatis suæ cum diuina: in quâ transformatione ita ad inuicem copulantur voluntates, vt è duabus vnà resultet, eo sensu quo loquitur Apostolus. *Viuo, ego, iam non ego, viuit vero in me Christus.* Itaq; in hoc sensu intercedit æqualitas amoris: quia voluntas animæ in Dei voluntatem conuersa, iam tota est voluntas Dei: non enim perijt voluntas

Gal. 2. 20.

Iii 2. animæ

animæ, sed Dei voluntas facta est: ac proinde anima Deum amat voluntate Dei, quæ in sensu dicto est etiam voluntas ipsius: ideoque altissimo eum diligit amore per Spiritum sanctum infuso, prout Apostolus ait, his verbis: *Charitas Dei diffusa est in cordibus nostris per Spiritum sanctum, qui datus est nobis.* Animaduertendum est autem quod non ait hoc loco anima, Illic mihi dares, sed illic mihi mōstrares; Nā etiam si verè amorem suum illi donet, dicitur tamen valde proprie ei monstrare seu docere amorem, hoc est, docet eam amare Deum, sicut ille seipsum amat: dum n. Deus nos primum amat, docet nos amare puro & integro amore, sicut ille nos amat. Et quia in hac transformatione Deus sese cōmunicando animæ, ei monstrat amorem, quod absolute, generosum ac purum, quo amabilissimè sese illi totum cōmunicat, eā transformās in se: in quo suum proprium amorē illi dat, quo illa vicissim illū amet (vti dicebamus) propterea proprie dicitur eam docere amare, quod est quasi instrumētum in manibus illius ponere, & innuere quomodo illud debeat exercere. Vnde anima in hoc statu, altissimo amore amat Deum non absimili illi, quo ab ipso amatur. Hinc est quod non solum anima sic docta amare, sed etiam amandī magistra effecta, eidem amoris magistro vnita; atq; adeo satisfacta & contenta. quamdiu enim ad istum amorem nō pertingit, minimè cōtenta est. Hoc est Deum complete amare, eodē quo seipsum amat amore, in sensu dicto de modo viuendi. D. Pauli: quod tamen in hac vita perfecte

Rom. 5. 5.

Deus docet animam amorem.

fieri nequit, licet in statu perfectionis, nempe matrimonij spiritualis, de quo loquimur, aliquo modo possit. Ex hoc autem amore perfecto, confestim resultat in animam intus & substantialis iubilus in Deo: videtur enim (& reuera sic est) quod tota animæ substantia perfusa gloria Deum magnificet; sentit etiam per modum fruitionis suauitatem intimam quæ prorumpere eam facit in actus laudis, reuerentiæ, æstimationis, & magnificentiæ diuinæ, cum ingenti gaudio amori permixto. Ceterum hoc nequam ita accidit, nisi Deus in præfatio transformationis ita contulerit animæ maximam puritatem, similem illi status innocentie, vel lauacri baptismalis: quam etiam sibi à Sponso illico donandam ait in eadem transformatione, dum dicit.

Et statim mihi donares

Ibidem tu, o mea vita

Id, quod dederas, altera die.

Statum iustitiæ originalis & diem baptismi, in quo anima puritatem recipit, diem alteram vocat, hanc puritatem Sponsus sibi daturum ait in hac vnione amoris, etenim sicut iam diximus, hucusque pertingit anima in hoc statu perfectionis.

os(o)so
9i

CAN-